APĂ, APĂ, FOC, FOC!

Dragi copii, ați jucat vreodată „Apă, apă, foc, foc”? Unul dintre voi ascunde o jucărie, iar altul pornește în căutarea ei. Dacă se îndepărtează de ascunzătoare, îi strigați „Apă, apă!”. Dacă se apropie, îl încurajați cu „Foc, foc!”. Și cât de amuzant e când trece de trei ori pe lângă jucărie fără s-o vadă!

Cu mulți ani în urmă, o fetiță pe nume Doly, care locuia în Brașov, a ascuns și ea ceva prin casă. Era carnetul ei de note și spera ca tata să nu-l găsească.

Doly învăța bine și, aproape în fiecare seară, când tata se întorcea de la serviciu, o întreba:

— Ia să vedem, Doly, ce notă ai mai luat astăzi?

Când avea un nouă sau un zece, fetița abia aștepta să-i arate carnetul. Când lua o notă mai mică, îl scotea mai greu din ghiozdan. Știa că tata se supăra și uneori o certa.

Ei bine, în ziua aceea, Doly luase un patru. Primul ei patru! Doamna învățătoare îl trecuse și în catalog, și în carnet. Tot drumul spre casă, Doly s-a gândit la întrebarea pe care avea s-o audă seara: „Ce notă ai mai luat astăzi?”

Cum a ajuns acasă, s-a dus în dormitor, a deschis carnetul și a încercat să șteargă nota cu radiera. Cerneala a rămas pe loc, iar hârtia a început să se rupă. Atunci a luat stiloul. Poate reușea să facă din patru un nouă. Sau măcar un opt! Dar, când a ridicat stiloul de pe foaie, semnul acela nu mai semăna cu nicio notă.

— Doly, vino la masă! a strigat mama.

Fetița a închis carnetul în grabă și l-a ascuns în fundul sertarului, sub cărți și caiete. La masă abia a mâncat. Se tot gândea ce avea să-i spună tatălui ei.

Seara, când tata i-a cerut carnetul, Doly a lăsat ochii în jos.

— Cred că l-am pierdut. Nu mai știu unde l-am pus.

Tata s-a apucat să-l caute. Cât timp el era într-o altă cameră, Doly a scos carnetul din sertar și l-a mutat pe furiș. În următoarele zile, de câte ori tata se apropia de câte o ascunzătoare, ea găsea alta. Seara, când îl auzea venind acasă, se întreba dacă în ziua aceea avea să-i descopere secretul.

Într-o seară, când tata a întrebat-o din nou de carnet, Doly i-a spus:

— Poate l-am aruncat din greșeală, cu niște hârtii de pe masă.

În blocul lor, gunoiul cobora printr-un tobogan până într-o încăpere de la parter. Tata a luat o lopată și a coborât să caute carnetul acolo.

Doly a rămas uimită. Se așteptase ca tata să renunțe la căutare. Când și-a dat seama că el răscolea gunoiul după un carnet care se afla încă în casă, i-a venit să fugă după el și să-i

spună totul. A făcut câțiva pași, apoi s-a oprit. Încă îi era teamă. S-a întors în dormitor și a izbucnit în plâns.

Când adevărul a ieșit la iveală, Doly a trebuit să răspundă pentru minciunile ei. Își petrecuse câteva zile încercând să ascundă un patru, iar acum avea de reparat și încrederea dintre ea și tata. Cât de greu îi fusese să rostească o singură propoziție: „Tată, am luat un patru și mi-e teamă să-ți arăt carnetul."

V-a fost și vouă vreodată greu să spuneți adevărul de teamă că se va supăra cineva? Uneori, puteți începe chiar cu aceste cuvinte: „Mi-e greu să-ți spun ce s-a întâmplat. Mă asculți?" Dacă aveți nevoie de ajutor, puteți vorbi mai întâi cu un adult în care aveți încredere.

Și în rugăciune Îi puteți spune lui Dumnezeu ce s-a întâmplat și cum vă simțiți. Biblia ne spune că, atunci când greșim, Îl avem pe Isus Hristos ca Mijlocitor la Tatăl. Iar în 1 Ioan 1:9 găsim această promisiune:

> „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire."

Dumnezeu ne iubește și ne primește când venim la El cu sinceritate. El ne iartă și ne ajută să facem următorul pas, chiar dacă ne tremură vocea. Uneori, acel pas începe cu trei cuvinte simple: „Îți spun adevărul."